

Λάθος σενάριο

Μέλισσα Παπαδοπούλου

Πειραματικό Μουσικό Λύκειο Παλλήνης
210 6668547

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

19 Ιουνίου 2008 (Ανοίγουν τα φώτα. Στη σκηνή υπάρχουν κολλητά στον κεντρικό τοίχο δύο σχολικά θρανία και πάνω απ' αυτά ένας πίνακας ανακοινώσεων γεμάτος χαρτιά. Λίγο πιο δεξιά βρίσκεται ένας σιδερένιος τενεκές. Όλα αυτά μας δίνουν την εντύπωση ότι βρισκόμαστε στην αυλή ενός σχολείου. Από τ' αριστερά μπαίνει ο Αλέξανδρος, ένας άντρας κοντά στα 45, σχεδόν παχύσαρκος και ύψος περίπου 1.80. Μιλώντας στο κινητό κατευθύνεται προς τον πίνακα ανακοινώσεων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ κάπως ειρωνικά: Έλα Ανδρέα, γιατί δε το σήκωνες παιδί μου; Σ' έχω πάρει δέκα τηλέφωνα! ... (πονηρά και) Αλήθεια τι μέρα είναι σήμερα; ... (με αγανάκτηση) Σήμερα είναι η μέρα που βγαίνουν τ' αποτελέσματά σου! ... Τι "ε, και;" Δε σ' ενδιαφέρει να μάθεις τι έγραψες; ... Αμάν αυτή η αδιαφορία σου! Λοιπόν εγώ θα σου πω! (ο Αλέξανδρος βρίσκεται ακριβώς μπροστά απ' τον πίνακα. Ο δείκτης του δεξιού χεριού του κινείται πάνω στα διάφορα φύλλα μέχρι που στέκεται σ' ένα μέρος. Ο Αλέξανδρος μένει έκπληκτος. Προς στιγμήν ξεχνάει ότι κρατάει το τηλέφωνο και με μια αυθόρμητη χαρά ξεφωνίζει κάτι νούμερα) 19,4; ... 19,5;... (συνειδητοποιεί ότι έχει τον Ανδρέα στο τηλέφωνο και ξαναφέρει το ακουστικό στ' αυτή του.) Έλα Ανδρέα μ' ακούς;... Έσκισες αγόρι μου, έκθεση 16,5 κι όλα τ' άλλα πάνω από 19. Μέσος όρος 18828 μόρια... όχι είμαι σίγουρος ότι δε μπέρδεψα τα ονόματα!... (με έντονη χαρά) συγχαρητήρια αγόρι μου, ξέρεις τι σημαίνει αυτό;! Το πολυτεχνείο της Πάτρας το 'χεις σίγουρο, μπορεί και της Αθήνας!... Μπράβο σου ρε Ανδρέα!... Λοιπόν σε κλείνω τώρα, να πάρω και τη μάνα σου να της τα πω! (κλείνει το τηλέφωνο και έρχεται προς το κέντρο της σκηνής. Πληκτρολογεί έναν αριθμό και μιλάει!) Έλα Γιώτα... είδα τ' αποτελέσματα!... διέπρεψε ο γιος μας! 18828... Ναι, ναι! Έγραψε σ' όλα πολύ καλά Ποιός να το φανταζόταν ε; Με τέσσερις μήνες διάβασμα!... Ναι αμέ του τα 'πα, τον πήρα τηλέφωνο πριν. Καταχάρηκε, δε το περίμενε ούτε αυτός!... (αρχίζει και περπατάει αργά και κάπως αμήχανα πάνω στη σκηνή) και φυσικά και θα το γιορτάσουμε, αλλά όχι σήμερα. Έχω πολύ δουλειά στο γραφείο και θα κάτσω μέχρι αργά. (θέλοντας να αλλάξει θέμα) Η Έμμα, πώς έγραψε σήμερα στο σχολείο;... χμ, καλώς. Λοιπόν τα λέμε το βράδυ. Μη με περιμένετε για φαγητό μπορεί ν' αργήσω πολύ σήμερα... (αμήχανα) Σου εξήγησα έχω πολύ δουλειά... έγινε γεια.. (λυπημένα και ψεύτικα) ναι κι εγώ! (κλείνει το τηλέφωνο και κατευθύνεται προς την αριστερή έξοδο απ' όπου είχε έρθει. Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

24 Αυγούστου 2008 (Ανοίγουν τα φώτα. Στη σκηνή υπάρχει ένα γραφείο στραμμένο προς το κοινό, πίσω απ' το οποίο βρίσκεται μια δερμάτινη καρέκλα και μπροστά δύο ζύλινες στραμμένες η μία απέναντι απ' την άλλη. Πίσω, στον κεντρικό τοίχο υπάρχει μια μεγάλη βιβλιοθήκη με διάφορα βιβλία εκ των οποίων πολλά γράφουν τη λέξη "ΔΙΚΑΙΟΝ" με μεγάλα ευδιάκριτα γράμματα. Στα δεξιά της σκηνής υπάρχει άλλο ένα γραφείο και μια καρέκλα που βαίνουν προς την αριστερή έξοδο. Στο κεντρικό γραφείο κάθεται ο Αλέξανδρος, ο οποίος φοράει γυαλιά και φαίνεται να εργάζεται, ενώ στο άλλο κάθεται ο Ερνέστος, προφανώς συνάδελφος του Αλέξανδρου)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ: Λοιπόν εγώ τελείωσα για σήμερα. (κοιτάζει το ρολόι του) Χριστέ μου πέρασε η ώρα, πρέπει να φύγω. Εσύ; Είναι αργά δε θα φύγεις; (αρχίζει παράλληλα και ετοιμάζει τα πράγματά του για να φύγει.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αργότερα... έχω ακόμα πολύ δουλειά.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ: Χμ... κατάλαβα! (μικρή παύση)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ορίστε;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ: Πάλι τα ίδια!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι εννοείς;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ: Πέρασαν πέντε ολόκληρα χρόνια! (παύση) Εφ' όσον δε θα ξεχάσεις ποτέ αυτό που έγινε γιατί εξακολουθείς να προσπαθείς;!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ξέρεις ότι δεν είναι τόσο απλό. Τα παιδιά δε μου φταίνε σε τίποτα. Εξάλλου, δεν είμαστε τόσο άσχημα!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ (έχει ετοιμάσει τα πράγματά του και κάθεται σε μία απ' τις καρέκλες μπροστά απ' το γραφείο του Αλέξανδρου): Μέσα σε μια πενταετία έχεις πάρει 40 κιλά. Όσο για τα παιδιά, απ' τη στιγμή που αποφεύγεις το σπίτι σου, είναι σα ν' αποφεύγεις κι αυτά. Οπότε μη μου λες ότι το κάνεις για τα παιδιά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Υπερβάλλεις, τα παιδιά μου έχουν ό τι χρειάζονται. Ξέρεις πως αυτό που μ' ενδιαφέρει πιο πολύ είναι να γίνουν σωστοί άνθρωποι, να αποκτήσουν μια καλή δουλειά και να κάνουν οικογένεια! Να βιώσουν την ευτυχία που βίωσα κι εγώ στη ζωή μου. Όσο γι' αυτά τα 20 χρόνια γάμου δε σκοπεύω να τα διαλύσω έτσι! (πάνω στο τελείωμα της φράσης του ακούγεται το χτύπημα της πόρτας) Εμπρός!

(Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο Ανδρέας. Ένα πολύ λεπτό αγόρι σχεδόν λιπόσαρκο, με μακριά μαλλιά πιασμένα κοτσίδα. Το περπάτημα του είναι εμφανέστατα διστακτικό και αμήχανο. Επιπλέον έχει μία ελαφριά καμπούρα και σφιγμένους ώμους. Όλα αυτά δίνουν την εντύπωση πολύ μαζεμένου και ντροπαλού ατόμου.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γεια σου παιδί μου, πέρνα μέσα. Πώς κι από δω τέτοια ώρα;

ΑΝΔΡΕΑΣ(κοιτάει τον Αλέξανδρο): Γεια σου Άλεξ! (μετά απευθύνεται στον Ερνέστο χαμηλόφωνα και διστακτικά) Γεια σας κύριε Ερνέστο! (απευθύνεται πάλι στον Αλέξανδρο) Ε, να ήρθα να μου δώσεις λίγα λεφτά γιατί ξέμεινα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α, γι' αυτό ήρθες και χάρηκα. Τέλος πάντων θα στα δώσω, απλά μιας και ήρθες, θέλω πέντε λεπτά να μιλήσουμε.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ: Εγώ μόλις έφευγα. Αλέξανδρε μην ξεχάσεις να κλειδώσεις. Καληνύχτα! (φεύγει βιαστικά από την αριστερή πόρτα απ' την οποία είχε έρθει κι ο Ανδρέας)

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τι θες να πούμε ρε Άλεξ; Πρέπει να φύγω, βιάζομαι δεν ήρθα για να κάτσω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πού θα πας;... Πάλι εκεί;

ΑΝΔΡΕΑΣ (με έναν ειρωνικό μορφασμό): Πφ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάλι θα το ξημερώσεις μπροστά από μία οθόνη;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πες μου τι με ήθελες, πρέπει να φύγω!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Βασικά για το σπίτι στην Πάτρα ήθελα να πούμε. Μέχρι τον άλλο μήνα θα πρέπει να έχουμε νοικιάσει. Με τη μάνα σου έχουμε ήδη κοιτάξει στην εφημερίδα και σου έχουμε βρει δυο-τρία σχετικά ευρύχωρα σπίτια σε καλές τιμές. Μένει μόνο να πάμε στην Πάτρα να τα δεις και να διαλέξεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ε... ωραία πηγαίνετε!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μαζί θα πάμε παιδί μου, για το σπίτι που θα μένεις πρόκειται.. δε σε νοιάζει καθόλου;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Με νοιάζει αλλά αυτό το μήνα δεν μπορώ να πάω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Α μπα, γιατί τι έχεις να κάνεις; Να παίζεις υπολογιστή απ' το πρωί μέχρι το βράδυ;

ΑΝΔΡΕΑΣ (με λίγο εκνευρισμό): Τι θες ρε Άλεξ τώρα;! Αφού σου είπα ότι δε μπορώ να έρθω.

(ειρωνικά) Εξάλλου το ίδιο είναι, το εμπιστεύομαι το γούστο σας. Τώρα αν δε σε πειράζει πρέπει να φύγω! Θα μου δώσεις λίγα λεφτά να έχω; Α, υπάρχει μια περίπτωση να περάσει κι Έμμα σε λίγο για τον ίδιο λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καλά. Αλλά να ξέρεις πως δε τελείωσε αυτή η συζήτηση. (βγάζει το πορτοφόλι και του δίνει λεφτά)

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ευχαριστώ! Άντε... καληνύχτα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καληνύχτα! (ο Ανδρέας φεύγει και κλείνει την πόρτα) Να προσέ... (η τελευταία συλλαβή καλύπτεται απ' τον ήχο της πόρτας).

(Για τα επόμενα δύο λεπτά πάνω στη σκηνή βρίσκεται μόνο ο Αλέξανδρος, φανερά προβληματισμένος και ανήσυχος Βγάζει τα γυαλιά του, τρίβει τα μάτια του και ανάβει ένα τσιγάρο. Μετά από λίγο χτυπάει η πόρτα).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εμπρός!

(Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα η Έμμα. Σε αντίθεση με τον Ανδρέα η Έμμα φαίνεται πολύ ενεργητικό άτομο. Με δυναμικό ντύσιμο, κοντό μαλλί και σχετικά γυμνασμένο σώμα. Μπαίνει μέσα, κλείνει την πόρτα και πάει κοντά στον Αλέξανδρο).

ΕΜΜΑ (δίνει ένα φιλί στον πατέρα της): Γεια σου Άλεξ! (και σχηματίζει στα χείλη της ένα γλυκό χαμόγελο.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γεια σου Έμμα μου τι κάνεις; Μου είπε ο αδερφός σου ότι θα 'ρχόσουν... (παιχνιδιάρικα θυμωμένα) και μου είπε και το λόγο!

ΕΜΜΑ: Ε... ξέρεις τώρα ρε Άλεξ... καλοκαίρι, διακοπές, ευκαιρία να βγω κι εγώ λιγάκι. Να γνωρίσω καινούργιους ανθρώπους. (με μια πονηριά, αλλά και την αίσθηση ότι ο ανυποψίαστος Αλέξανδρος δε θα καταλάβει το πονηρό της ύφος.) Χθες γνώρισα μια φίλη της Κατερίνας, την Αναστασία, εξαιρετικό παιδί. Τα 'χει όλα! Είναι έξυπνη, όμορφη, με χιούμορ, της αρέσει το θέατρο, ο κινηματογράφος, το μπάσκετ... φοβερό παιδί! (με έντονα πονηρό ύφος κοιτάζοντας προς το κοινό και σαν να μονολογεί) Φαίνεται.. να ταιριάζουμε! (μικρή παύση).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μπράβο παιδί μου, καλά κάνεις, να βγαίνεις! Μίλα και σ' αυτόν τον αδερφό σου. Πες του να έρχεται μαζί σου στις εξόδους σας. Να γνωρίσει και κανένα κορίτσι. Όλο κορίτσια είστε στην παρέα σου, δεν μπορεί, κάποια θα του κινήσει το ενδιαφέρον.

ΕΜΜΑ: Ακριβώς επειδή είμαστε μόνο κορίτσια, δεν κολλάει ο Ανδρέας. Εξάλλου είμαστε άλλο στυλ παρέας, στο 'χω πει!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι άλλο στυλ; Δηλαδή σε τι διαφέρετε από τις άλλες παρέες;

ΕΜΜΑ (θέλοντας να αποφύγει την εξέλιξη αυτής της συζήτησης.) Ε είμαστε άλλη φάση. Τι τα ψάχνεις τώρα;! Λοιπόν θα μου δώσεις λεφτά να φύγω; Πέρασε κι η ώρα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έλα πάρε! (βγάζει λεφτά από το πορτοφόλι του. Η Έμμα τα παίρνει και του δίνει άλλο ένα φιλί στο μάγουλο.)

ΕΜΜΑ: Σ' ευχαριστώ Άλεξ! Καληνύχτα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Καληνύχτα Έμμα!

(Η Έμμα φεύγει με χαρούμενο βάδισμα και κλείνει τη πόρτα. Ησυχία στη σκηνή. Ο Αλέξανδρος όπως κάθεται στη καρέκλα, σαν να παραλύνουν οι μύες στο λαιμό του, κάνει μία απότομη κίνηση και πέφτει με το κεφάλι πάνω στο γραφείο. Πάνω στο γραφείο υπάρχουν αρκετά μικροαντικείμενα, όπως μολυβοθήκες και διάφορα τέτοια, που τον κρύβουν σχεδόν τελείως. Αυτή η σκηνή απόλυτης σιωπής παραμένει για ένα λεπτό. Ο ηθοποιός, όσην ώρα είναι κρυμμένος κολλάει διακριτικά στο μέτωπό του ένα χαρτί που γράφει σεναριογράφος. Αφού η σιωπή έχει επαναπαύσει τους θεατές, πετάγεται απότομα και κοιτάει προς το κοινό. Σηκώνεται και πηγαίνει μπροστά απ' το γραφείο, στο κέντρο της σκηνής. Τα φώτα εστιάζουν πάνω του, ενώ η υπόλοιπη σκηνή σκοτεινιάζει.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (απευθυνόμενος στο κοινό και στον εαυτό του): Οι άνθρωποι έχουμε τη τάση να φτιάχνουμε σενάρια. Σενάρια για τη δική μας ζωή, αλλά και για τις ζωές των άλλων. Η "ευτυχία". Υπάρχει άραγε πουθενά κρυμμένη η αντικειμενικότητα σ' αυτή τη λέξη;! Όλοι μας δίνουμε μια μορφή στην ευτυχία, διαμορφώνουμε το ιδεώδες όντας επηρεασμένοι απ' την εποχή και την κοινωνία στην οποία ζούμε. Κάθε γονιός, όπως κι εγώ, θέλει τα παιδιά του ν' ανταποκρίνονται στο δικό του μοντέλο ευτυχίας. Το μοντέλο αυτό που υπάρχει στο μυαλό όλων των ανθρώπων, που ουσιαστικά διαμορφώνει το στερεότυπο του καθενός σχετικά με τον τρόπο ζωής που προσφέρει ευδαιμονία σ' έναν άνθρωπο, μπορεί να διευρύνει τα όριά του, αλλά σίγουρα δεν μπορεί να εξαφανιστεί. Παραδείγματος χάριν, αν ξαφνικά διαμορφωθεί μια γενιά που θεωρεί τους μαζοχιστές ψυχικά ισορροπημένους ανθρώπους, θα έρθει σε τεράστια αντιπαράθεση με την παλιά.

Συμπέρασμα... Το να φτιάχνουμε το σενάριο της ευτυχισμένης ζωής και να θέλουμε και τα παιδιά μας να το φέρουν εις πέρας είναι κάτι αναπόφευκτο που πάντα θα συμβαίνει. Οπότε είναι απόλυτα λογικό κι εγώ ως γονιός να θέλω απ' τα παιδιά μου να σπουδάσουν, να παντρευτούν, να κάνουν παιδιά και να ζήσουν, όπως το αντιλαμβάνομαι εγώ, ευτυχισμένα! Ας αρχίσει λοιπόν η ταινία. (χτυπώντας τα χέρια του και φωνάζοντας προς όλες της κατευθύνσεις πάνω στη σκηνή) Φώτα... Σκηνικά... Πάμε! (Ο Αλέξανδρος πάει και κάθεται σε μία θέση μπροστά, μαζί με το κοινό. Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

2 Φεβρουαρίου 2009 (Ανοίγουν τα φώτα. Η σκηνή είναι χωρισμένη στα δύο. Στο αριστερό κομμάτι βρίσκεται ένα γραφείο με έναν υπολογιστή πάνω και μία καρέκλα μπροστά απ' την οθόνη. Στο δεξιό κομμάτι της σκηνής βρίσκεται μόνο ένα κρεβάτι. Μπαίνουν στη σκηνή ο Ανδρέας κι η Έμμα κρατώντας ο καθένας τους ένα τηλέφωνο στο χέρι. Ο Ανδρέας κάθεται μπροστά απ' τον υπολογιστή, αλλά λίγο λοζά ώστε να φαίνεται. Η Έμμα ξαπλώνει στο κρεβάτι. Ο Αλέξανδρος εξακολουθεί να κάθεται μαζί με το κοινό, έχοντας ακόμα στο μέτωπό του το χαρτί που γράφει "σεναριογράφος" και παρακολουθεί τη σκηνή. Ο Ανδρέας κι η Έμμα φέρνουν το ακουστικό στο αυτί τους. Οι παρακάτω ατάκες λέγονται συνεχόμενα.)

ΑΝΔΡΕΑΣ (με το ένα χέρι στο τηλέφωνο και το άλλο στο ποντίκι του υπολογιστή): Έλα Τεό. Είσαι μέσα;

ΈΜΜΑ: Γειά σου Kate. Που είσαι;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ναι, εγώ είμαι Πάτρα. Θα ανέβω μάλλον μες στην βδομάδα.

ΕΜΜΑ: Εγώ είμαι σπίτι! Για πες, πού θα πάμε το βράδυ;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πού να βγω ρε, βαριέμαι. Εξάλλου εδώ είναι καλύτερα...λοιπόν έχω κολλήσει σε ένα μέρος στην πίστα. Θα μπεις να βοηθήσεις;

ΕΜΜΑ: S-care ε; Και ποιες θα είμαστε;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Πω ρε αύριο το πρωί υποτίθεται δίνω μάθημα, βέβαια σιγά μην πάω.

ΕΜΜΑ (με πονηρό ύφος): Ω...φίλες τις Ελένης; Κι αυτές «les»;

ΑΝΔΡΕΑΣ: Ούτε ένα φίλε. Δεν παίζει να έχω περάσει ούτε ένα μάθημα.

ΕΜΜΑ: Straight είναι; (χαριτολογώντας). Πφ...καλά, κανείς δεν είναι τέλειος, χα χα χα...Όχι, ρε εντάξει, έτσι κι αλλιώς εγώ ψήνω φάση με την Αναστασία, το ξέρεις άλλωστε πόσο χοντρό κόλλημα έχω φάει.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Με λίγα λόγια το πρώτο εξάμηνο το έχασα τελείως και φοβάμαι ότι θα χάσω και το δεύτερο.

ΕΜΜΑ: Για να γίνει όμως κάτι πρέπει να βγαίνουμε πιο συχνά και οι δικοί μου έχουν αρχίσει να παραπονιούνται ότι δεν διαβάζω.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Αλλά να σου πω την αλήθεια, δεν με νοιάζει καθόλου. Όσο θα έχω ένα σπίτι με internet και υπολογιστή, είμαι μια χαρά.

ΕΜΜΑ: Γι' αυτό άρχισα να μου ελαττώνουν το χαρτζιλίκι για να μην βγαίνω πολύ. (Φανερά ερωτευμένη) Αχ και να ξέραν πως έτσι μου στερούν να περνάω χρόνο με αυτό το τόσο ξεχωριστό άτομο.

ΑΝΔΡΕΑΣ: Το πρόβλημα είναι ότι κάποια στιγμή θα το μάθει ο Άλεξ και θα σταματήσει να μου δίνει λεφτά και τότε εγώ θα πρέπει να του βρω έναν καλό λόγο για να τον μεταπεισω.

ΕΜΜΑ (με καυστικότητα): Τώρα που το ξανασκέφτομαι, καλύτερα που δεν το ξέρουν. Φαντάζεσαι ρε; Στον Άλεξ...

ΑΝΔΡΕΑΣ: Να πάω και να του πω...

(Γυρίζουν και οι δύο απότομα προς τον Αλέξανδρο, η έκφραση του προσώπου τους είναι πολύ τρομακτική σαν να μισούν τον Αλέξανδρο και σαν να τον απειλούν με τα παρακάτω λόγια).

ΕΜΜΑ (ειρωνικά και δυνατά): Hey Άλεξ, ξέρεις κάτι...

(Οι επόμενες ατάκες του Ανδρέα και της Έμμα πέφτουν ταυτόχρονα και με τρομερή ένταση)

ΕΜΜΑ (δυνατά): Είμαι λεσβία!

ΑΝΔΡΕΑΣ: Είμαι εξαρτημένος!

(Η Έμμα και ο Ανδρέας παγώνουν πάνω στη σκηνή)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (σηκώνεται πανικόβλητος και φωνάζει): Λάθος...λάθος...είναι όλα λάθος, ποιος ηλίθιος σκηνοθέτης ευθύνεται γι' αυτό; (Σε πλήρη ψυχική ένταση αλλά με κουρασμένη φωνή) Το σενάριο... βγήκε ... λάθος!

(Δυνατή μουσική, ο Αλέξανδρος αφήνει μια τρομακτική κραυγή. Σκίζει το χαρτί που έχει στο μέτωπό του και αρχίζει να τρέχει υστερικά μέχρι που φεύγει στο παρασκήνιο. Μένει για λίγη ώρα η μουσική με τον Ανδρέα και την Έμμα σε ταμπλό βιβάν. Τα φώτα σβήνουν).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Την ίδια μέρα λίγο πιο μετά. (Ανοίγουν τα φώτα. Στη σκηνή στον πίσω τοίχο υπάρχει μια μεγάλη ταμπέλα που γράφει «Μεταζουργείο». Σε κάποιο μέρος υπάρχει ένα δέντρακι και κάπου ένας σκοπιδοτενεκές, έτσι ώστε να καταλαβαίνουμε πως βρισκόμαστε σε κάποιο δρομάκι της περιοχής του Μεταζουργείου. Στο βάθος της σκηνής, στην αριστερή γωνία, η οποία δεν φωτίζεται ιδιαίτερα, διακρίνουμε μια γυναικεία φιγούρα να στέκεται και να κοιτάζει προς το κέντρο της σκηνής. Ο Αλέξανδρος μπαίνει στη σκηνή από τα αριστερά τρέχοντας και στέκεται στο κέντρο. Κουρασμένος και λαχανιασμένος μοιάζει να τα έχει χαμένα. Μετά από λίγο εμφανίζεται από τα δεξιά ένας τρελός.)

ΤΡΕΛΟΣ (έχει αγκαλιάσει με το αριστερό του χέρι μια μεγάλη σιδερένια σόμπα, την οποία μετακινεί μαζί του και στο δεξί του χέρι κρατάει ένα ξύλο με το οποίο την χτυπά ρυθμικά. Χωρίς οι χτύποι να πέφτουν πάνω στα λόγια του και με μια δυνατή φωνή και τη βαθύτερη σοφία που εκπέμπουν όλοι οι τρελοί): Η ζέστη είναι εδώ! Η ζέστη είναι εδώ! (Στον Αλέξανδρο) Hey, φίλε, βρήκα τη ζέστη. Ψάξε κι εσύ να βρεις τη δική σου. (Και συνεχίζει να προχωρά προς την αριστερή έξοδο φωνάζοντας) Η ζέστη είναι εδώ! (Μέχρι που βγαίνει από τη σκηνή)

(Ο Αλέξανδρος φαίνεται πως δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία στον τρελό. Στεκόταν απλά στο κέντρο της σκηνής παίρνοντας βαθιές ανάσες και όντας φανερά χαμένος στη σκέψη του. Αρχίζει και περπατάει αργά προς τα πίσω στο βάθος της σκηνής. Λίγο πριν φτάσει στον τοίχο μπαίνουν στην σκηνή (από τα δεξιά) δύο άντρες, φανερά χαρούμενοι κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου. Ο Αλέξανδρος γυρίζει και τους κοιτάει. Αυτοί δεν καταλαβαίνουν καθόλου την ύπαρξή του! Τα μάτια και των δύο αστράφτουν καθώς μιλάνε!)

ΑΝΤΡΑΣ Α (στον Β): Σ' αγαπώ...

(Οι επόμενες ατάκες πέφτουν συνεχόμενα με μια μικρή ειρωνεία αλλά και μία γλυκύτητα που εκπέμπεται από

τα πρόσωπα των ανδρών)

ΑΝΤΡΑΣ Β: Αντιαισθητικό...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ενοχλητικό...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Κατακριτέο...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Αντιδεοντολογικό...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Ανισόρροπο.

(Σκάνε και οι δύο ένα γλυκό χαμόγελο)

ΑΝΤΡΑΣ Α: Σ' αγαπώ

ΑΝΤΡΑΣ Β: Κι εγώ (Δίνουν ένα φιλί επί σκηνής, ο Αλέξανδρος ενώ καθ' όλο το διάλογο παρακολουθούσε, τώρα έριξε το βλέμμα του αλλού ενοχλημένος από την εικόνα που είδε. Οι δύο άντρες βγαίνουν από τα αριστερά το ίδιο χαρούμενοι όπως μπόκαν.)

(Ο Αλέξανδρος ακουμπάει στον πίσω τοίχο και κάθεται κάτω. Φαίνεται δυστυχημένος και μπερδεμένος. Η γυναίκα που όλη αυτή την ώρα ήταν πάνω στη σκηνή χωρίς να φαίνεται ιδιαίτερα, τώρα πλησιάζει τον Αλέξανδρο και του μιλάει.)

ΓΚΙΑΝΤΑ: Γεια σου φίλε, μήπως έχεις φωτιά;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (Χαμένος στη σκέψη του αργεί να καταλάβει τι του είπε): Ε;...Α, φωτιά. Ναι, βέβαια!

Ορίστε! (Της δίνει έναν αναπτήρα από την τσέπη του).

ΓΚΙΑΝΤΑ: Ευχαριστώ! (Παίρνει τον αναπτήρα, ανάβει ένα τσιγάρο και τον δίνει πίσω. Ο Αλέξανδρος τον παίρνει τελειώς μηχανικά χωρίς καν να την κοιτάξει) Θες παρέα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (Τόσο σκεπτικός και αλλοπαρμένος που δεν άκουσε την ερώτηση): Συγνώμη...;

ΓΚΙΑΝΤΑ: Λέω, θες να κάτσω μαζί σου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, αμέ ... κάτσε.

ΓΚΙΑΝΤΑ (κάθεται δίπλα του): Παρεμπιπτόντως το όνομά μου είναι Γκίλντα. (Προτάσσει το χέρι της για χειραψία)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εμένα με λένε Αλεξα... (σταματάει λίγο και το ξανασκέφτεται) Άλεξ, λέγε με Άλεξ! (Δίνει και αυτός το χέρι του)

ΓΚΙΑΝΤΑ (ειρωνικά, αλλά όχι εχθρικά): Λοιπόν Άλεξ εσύ τι «ελάττωμα» έχεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ορίστε;

ΓΚΙΑΝΤΑ: Κάποιο χούι θα έχεις για να είσαι εδώ τόσο βράδυ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (λίγο ενοχλημένος): Να με συγχωρείς, εγώ δεν έχω κανένα χούι! Είμαι ένας φυσιολογικός άνθρωπος!

ΓΚΙΑΝΤΑ: Μάλιστα... δηλαδή ανήκεις στην πλειονότητα, και ήρθες εδώ για να βρεθείς στη θέση μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι εννοείς;

ΓΚΙΑΝΤΑ: Να θέλω να πω... (χαριτολογώντας) σε μια περιοχή που οι μειονότητες πλειοψηφούν, οι πλειονότητες μετατρέπονται σε μειονότητες... Άρα μπορώ να σου πω ότι εδώ εσύ είσαι ο παράξενος (αφήνει ένα πονηρό γέλιο).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (σκέφτεται αυτό που άκουσε και χαμογελάει): Εσύ όχι; Θέλω να πω, έχεις κι εσύ κάποιο «χούι»;

ΓΚΙΑΝΤΑ (με μια κίνηση βγάζει την περούκα): Ε, να ίσως να μην είμαι τόσο γυναίκα όσο φαίνομαι (το ξανασκέφτεται), ίσως πάλι και να μαι!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (σοκαρισμένος, αλλά καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να μην το δείξει):

Α... μάλιστα... εντάξει, δεν πειράζει (δίχως πια να καταλαβαίνει τι λέει). Μα γιατί το κάνεις αυτό;

ΓΚΙΑΝΤΑ: Ποιο; Γιατί βγάζω στην επιφάνεια τον εαυτό μου; Γιατί δεν καταπιέζω αυτό που είμαι ώστε να μην χαλάω την αισθητική σου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μα δεν είσαι αυτό! Δεν γεννήθηκες αυτό!

ΓΚΙΑΝΤΑ: Συμφωνώ ότι δεν γεννήθηκα έτσι. Αυτό που διαχωρίζει τους ανθρώπους από τα ζώα είναι η συνείδηση η οποία συνήθως ολοκληρώνεται στην ηλικία των δεκαέξι-είκοσι χρονών, όπου ο άνθρωπος κατασταλάζει ως προς την προσωπικότητά του και τις επιθυμίες του. Τώρα σχετικά με αυτό, η κοινωνία έχει διαμορφώσει δύο βασικούς ρόλους, το ρόλο της γυναίκας και το ρόλο του άντρα και έχει συσχετίσει αυτούς τους ρόλους με τα φύλα. Αλλά εξήγησε μου, σε τι με εμποδίζει το πέος μου για να φορέσω φούστα και τακούνια; Εγώ με τη δική μου συνείδηση επέλεξα να ακολουθήσω τον κοινωνικό ρόλο της γυναίκας. Όπως κι εσύ (πάρα πολύ ειρωνικά και μην πιστεύοντας αυτό που λέει) που απόλυτα συνειδητά επέλεξες τον δικό σου ρόλο!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Διακρίνω μια ειρωνεία;

ΓΚΙΑΝΤΑ: Χμ... ίσως. Αλλά πες μου σκέφτηκες ποτέ γιατί είσαι αυτό που είσαι; Σκέφτηκες ποτέ γιατί φοράς αυτά τα ρούχα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι! Δεν χρειάστηκε να το σκεφτώ! Έτσι κάνουμε οι άνθρωποι, οι γυναίκες φοράνε

τακούνια, οι άντρες όχι. Έτσι είναι η κοινωνία, αυτό είναι το φυσιολογικό!

ΓΚΙΑΝΤΑ: Εντάξει, πήρα την απάντηση που ήθελα, δεν υπάρχει λόγος να συνεχίσουμε αυτή τη λογομαχία...κακό θα μας κάνει. *(σκάει ένα φιλικό χαμόγελο)* Λοιπόν θα μου πεις τώρα τι έχεις; Φαίνεται κάτι να σε στενοχωρεί *(καυστικά στην προσπάθειά της να του φτιάξει τη διάθεση)* κύριε «κανονικό άνθρωπε»!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τίποτα! *(μικρή παύση)* Συγνώμη για πριν, δεν ήθελα να σε φέρω σε δύσκολη θέση απλά όλη αυτή η ακατανόητη διαφορετικότητα που συναντώ τελευταία με κάνει να νιώθω ... *(το σκέφτεται)* μοναξιά. Δεν μπορώ να καταλάβω τι νιώθουν τα ίδια μου τα παιδιά, γιατί πολύ απλά δεν έχω βιώσει ποτέ ανάλογα συναισθήματα με τα δικά τους.

ΓΚΙΑΝΤΑ: Χμ...οι άνθρωποι είμαστε όντως πολύ διαφορετικοί και δεν βρίσκουμε ευχαρίστηση στα ίδια πράγματα. Αλλά Άλεξ έχεις παρατηρήσει κάτι; *(με ενθουσιασμό)* Τα μάτια μας λάμπουν ακριβώς με τον ίδιο τρόπο τις ευτυχισμένες στιγμές μας. Δεν θα μάθεις στα παιδιά σου πώς να βρίσκουν την ευτυχία. Ότι και να κάνεις αυτό είναι κάτι που θα το ανακαλύψουν μόνο τους. Εσύ δεν έχεις παρά να δεχτείς και να αγαπήσεις οτιδήποτε κάνει τα ματάκια τους να αστράφτουν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κι αν η ευτυχία των παιδιών μου είναι να σκοτώνουν τους άλλους ή ο τιδήποτε άλλο θεωρείται ανήθικο;

ΓΚΙΑΝΤΑ: Αν οι ηθικές και οι αρχές της κοινωνίας των ανθρώπων είναι τόσο καλά φτιαγμένες, τότε ποτέ μια τέτοια πράξη δε θα φέρει τη λάμψη της ευδαιμονίας! Η επιφανειακή ευτυχία απέχει πολύ από την πραγματική και αυτό είναι κάτι που φαίνεται!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εγώ θυσιάσα την ευτυχία στη ζωή μου για να την προσφέρω στα παιδιά μου, έτσι όπως την είχα βιώσει κι εγώ μικρός. Αλλά τελικά γι' αυτά δεν ήταν το ίδιο. *(μικρή παύση)*

ΓΚΙΑΝΤΑ: Μικρό το κακό Άλεξ. Ζήσε τη ζωή σου όπως θες και άσε τα παιδιά σου να κάνουν το ίδιο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *(ειρωνικά)*: Ναι, τώρα θα ζήσω όπως θέλω. Αφού έχασα είκοσι χρόνια σε έναν άθλιο γάμο με μόνη παρηγοριά την αίσθηση ότι προσφέρω στα παιδιά μου ό,τι χρειάζονται...Σκατά! Δεν έχω ζωή!

ΓΚΙΑΝΤΑ: Εσύ δεν έχεις ζωή; *(ειρωνικά και με θλίψη)* Χα...πες μου κάτι Άλεξ. Έχεις δει ποτέ κάποιον σαν κι εμένα σε κάποιο εργασιακό πόστο; *(μικρή παύση)* Όχι, έ; Πιστεύεις ότι θα μπορούσαν ποτέ να με δεχτούν σε κάποια δουλειά εκτός από αυτή που γίνεται στο πεζοδρόμιο; *(μικρή παύση)*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λυπάμαι!

ΓΚΙΑΝΤΑ: Μπα, μη λυπάσαι. Όπως είπες και πριν όλοι έχουμε την ανάγκη να επικοινωνούμε τα συναισθήματά μας με τους άλλους, οπότε η έντονη διαφορετικότητα που δυσκολεύει αυτή την επικοινωνία λόγω των διαφορετικών και άρα δυσνόητων συναισθημάτων, πάντα θα συνεπάγεται τον κοινωνικό αποκλεισμό.

(Με φιλικό τόνο) Απλά εσύ δεν έχεις λόγο να σκέφτεσαι έτσι για τη ζωή...γιατί εσύ έχεις ζωή να ζήσεις! *(με αστείο ύφος)* Βέβαια κι εγώ έχω, απλά είναι πιο περιορισμένη, όσο η περιοχή του Μεταξουργείου ... άντε και το Γκάτζι! *(αφήνει ένα πονηρό χαμόγελο το οποίο μεταδίδεται και στον Αλέξανδρο)*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εγώ πάντως όταν σε είδα, σε πέρασα για γυναίκα!

ΓΚΙΑΝΤΑ *(δείχνοντας πως συμφωνεί)*: Ναι, κι εγώ όταν σε είδα σε πέρασα για αφελή!

(Ξεσπάνε και οι δύο σε δυνατό γέλιο και ύστερα χαλαρώνουν. Η Γκίλντα ακουμπάει το κεφάλι της στον ώμο του Αλέξανδρου)

ΓΚΙΑΝΤΑ: Άλεξ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι.

ΓΚΙΑΝΤΑ: Η ζωή είναι ωραία! Σωστά;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *(χαριτολογώντας)*: Ναι, έτσι έχω ακούσει κι εγώ!

ΓΚΙΑΝΤΑ: Τότε γιατί μας τη γαμάνε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *(προς το κοινό και ξεφεύγοντας από το ρόλο του)*: Δεν ξέρω...Μάλλον η ζωή είναι υπερβολικά ωραία για τα στενά μυαλά τους!

(Μόλις τελειώνει τη φράση σβήνουν τα φώτα και ακούγεται δυνατά το σφύριγμα από το τραγούδι «Don't worry be happy» του Bob Marley. Ακούγεται για λίγο η μουσική στο σκοτάδι και βγαίνουν οι ηθοποιοί για υπόκλιση!)